

Parochiedag in Amersfoort: start missionaire parochie

De parochie Onze Lieve Vrouw van Amersfoort organiseerde op zondag 27 september een Parochiedag waarin de missionaire parochie centraal stond. De dag werd gehouden in en om de St. Franciscus Xaveriuskerk in het centrum van Amersfoort en startte met een Eucharistieviering waarbij gelovigen van alle parochielocaties konden aansluiten. Na de lunch gaf Stephie The-Mertens (projectmedewerker missionaire parochie van het aartsbisdom) een inleiding over wat de missionaire parochie is. Parochianen werden vervolgens uitgenodigd om na te denken over hun eigen betrokkenheid. In de tuin was er gelegenheid om met elkaar te spreken en op flip-overs ideeën en wensen kwijt te kunnen.

In zijn preek stond pastoor Skiba stil bij het thema 'missionaire parochie'. Zo vroeg hij de aanwezige gelovigen of ze die dag voor God of voor zichzelf naar de kerk waren gekomen. De meerderheid gaf aan voor God te zijn gekomen, maar pastoor Skiba drukte de gelovigen op het hart dat ze ook voor zichzelf naar de kerk moeten gaan: "Dat is ook één van de hoofdgedachten van de missionaire parochie: dat we allemaal leerling van Jezus zijn, ons leven lang."

Wij worden er beter van om naar de kerk te gaan en God te eren, aldus pastoor Skiba: "God is een oplaadbron voor ons, zoals de powerbank dat is voor onze mobiele telefoon. Als leerlingen van Jezus willen we bij Hem zijn. Dat is ook één van de ideeën van de missionaire parochie: alleen maar activisme helpt ons niet, we moeten de tijd nemen voor God om ons te laten voeden."

Tijdens de viering werd een groep geloofsleerlingen gevraagd naar voren te komen, pastoor Skiba zegende de groep die nog niet gedoopt was met olie en de gedoopten ontvingen de zegen via handoplegging.

Na de lunch ging een grote groep parochianen aan de slag met het onderwerp missionaire parochie.

Pastoor Skiba benadrukte in zijn welkomstwoord dat de missionaire parochie geen nieuw Evangelie is, maar staat voor 'op een vernieuwde manier omgaan met het Evangelie zodat we er elke dag mee aan de slag willen.'

Stephie The-Mertens wees er in haar presentatie ook op dat missie al eeuwenoud is en dat de missionaire parochie wil zeggen dat we blijven bouwen aan de Kerk: de Blijde Boodschap verkondigen op een manier die past bij de huidige tijd. Dat is een behoorlijke opdracht "maar we hoeven het niet alleen te doen, Jezus gaat met ons mee." Daarvoor is het

belangrijk om de deuren te openen, de deuren van het kerkgebouw "maar ook de deuren van ons hart," aldus The-Mertens. En er zijn drie sleutels die toegang geven – evangelisatie, gezond leiderschap en de kracht van de Heilige Geest. Deze drie sleutels worden bij elkaar gehouden door een sleutelring, die wordt gevormd door de Eucharistie en het gebed. "Zonder die persoonlijke ontmoeting met Jezus kunnen we niet starten met een missionaire parochie zijn. Daarom was het ook zo mooi dat we deze dag met een Mis zijn begonnen," zo stelde hij.

Het is belangrijk om de zondagsbeleving te versterken en daarvoor bestaan diverse mogelijkheden, schetste ze: zang die helpt om te bidden, een inspirerende en begrijpelijke preek en gastvrijheid – nieuwe mensen

leren kennen maar ook de mensen die al langer in de kerk komen.

Ze lichtte kort de drie sleutels toe. Zo is evangelisatie (sleutel 1) onder meer een kwestie van aanstekelijk leven. The-Mertens noemde het voorbeeld van een vriendschap die ze sloot met een moeder die ze leerde kennen bij het schoolplein. Pas na een aantal steeds diepere gesprekken kwam het geloof ter sprake en nodigde ze het gezin uit om eens mee te gaan naar de kerk. Daarna kreeg Joelle Hulshoff (foto rechts) het woord, sinds ruim een jaar katholiek en inmiddels lector en secretaris van het parochiebestuur. Ze vertelde over haar weg om katholiek worden. “De Kerk wordt voor mij gekenmerkt door haar zoektocht naar Waarheid en haar streven om het geloof op verschillende manieren uit te dragen,” zo vertelde Hulshoff. De eerste manier die voor haar belangrijk is, is via theologie. Deze intellectuele kant was voor haar en haar man de eerste reden om naar de kerk te gaan. Het tweede niveau is het gevoel, “dat is niet aanwezig in de persoonlijke relatie met God, maar komt ook via de schoonheid van de Kerk, haar beelden en iconen tot uiting. Het gevoel van verwondering en bewondering wat mij soms overvalt als ik een mooie kerk binnenloop, is hier een voorbeeld van. Dit gevoel brengt mij dicht bij God.” De derde manier verloopt voor haar via de lichamelijke beleving van rituelen: “Ik vind het mooi dat we in de rituelen, die allemaal een theologische basis hebben, het geloof daadwerkelijk kunnen praktiseren. Geloof is meer dan alleen een intellectuele denkoefening, maar moet worden gevoeld en gedaan.”

Om al deze lagen te kunnen ervaren, kostte haar enkele jaren, aldus Hulshoff. En bij het katholiek worden hoort ook het deel worden van de gemeenschap, benadrukte ze. Daarom was het zo fijn dat bij de vieringen die ze met haar man op verschillende locaties bezocht, gevraagd werd om na afloop van de viering mee koffie te drinken. Een klein gebaar “maar voor een net-nieuwe of nog-net-geen-katholiek betekent dit heel veel,” aldus Hulshoff. Stephie The-Mertens noemde aansluitend enkele ‘poorten’ die er zijn om mensen kennis te laten maken met het katholieke geloof. Zoals de kerk openstellen zodat voorbijgangers er een kaarsje kunnen opsteken of het organiseren van een Alpha-cursus. Peter Morsink deelde vervolgens met de aanwezigen zijn ervaringen met het organiseren van Alpha-cursussen in de parochie. “De Alpha-cursus is een serie bijeenkomsten waarin de basis van het christelijk geloof aan bod komt. De avonden starten met een gezamenlijke maaltijd, gevolgd door een inleiding waarover de deelnemers met

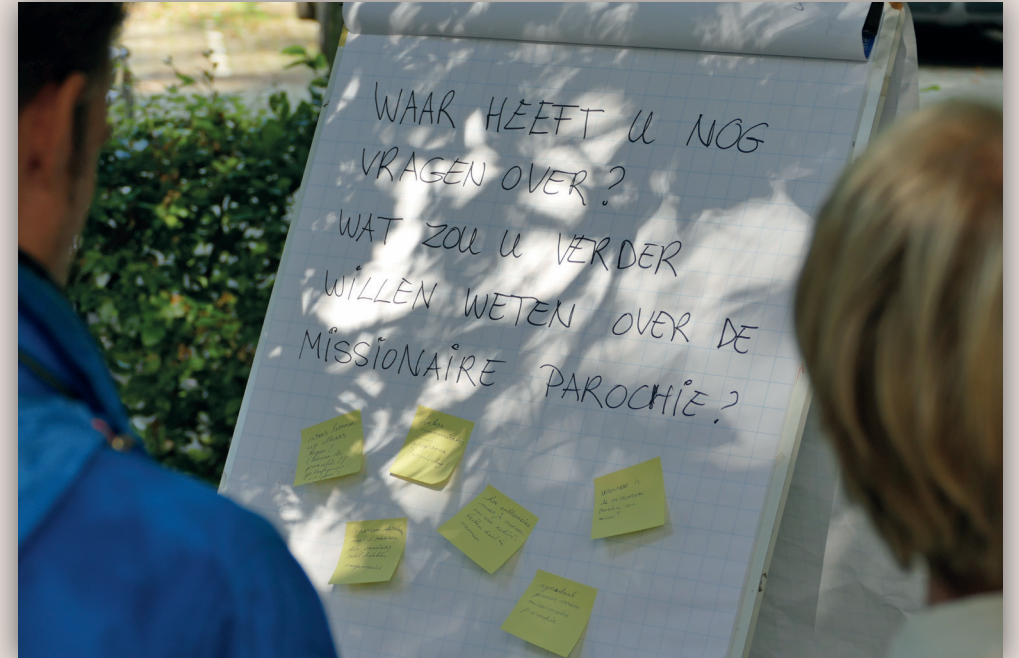
elkaar in gesprek gaan: wat kan het geloof mij brengen, hoe kan de Heilige Geest mij leiden? De inleidingen worden verzorgd door mensen uit de verschillende geloofsgemeenschappen.” Verschillende typen mensen nemen deel, aldus Morsink: “Mensen die weinig van het geloof weten, mensen die er als kind mee in aanraking zijn gekomen en het willen opfrissen en de derde categorie bestaat uit kerkgangers die hun geloof willen verdiepen.”

Vervolgens gaf The-Mertens uitleg bij de tweede sleutel, die van het gezond leiderschap.

De Kerk is het Lichaam van Christus “en iedere gedoopte is geroepen daaraan bij te dragen en zijn of haar talenten tot bloei te laten komen,” aldus The-Mertens. Het gaat in de missionaire parochie om teamwork, onder leiding van de priester in een cultuur van vertrouwen en waardering: “Zo bouwen we gemeenschap op, we zijn allemaal leerlingen van Jezus die leren luisteren naar Zijn stem.” De derde sleutel is de kracht van de Heilige Geest. “Het is goed om elke bijeenkomst en activiteit te beginnen met gebed,” aldus The-Mertens. “Maar ook ons eigen gebedsleven verdient aandacht. Er zijn zoveel manieren om dat te doen: wandelend, met de Bijbel, in de kerk. En het is heel belangrijk om voor elkaar te bidden als iemand aangeeft dat hij of zij ergens mee zit. Dat vraagt overgave en vertrouwen en is heel krachtig omdat we het zo uit handen kunnen geven.” Ten slotte wees Stephie The-Mertens op het belang van geduld: het proces van de missionaire parochie verloopt met vallen en opstaan. “Maar God is geduldig met ons, wij mogen geduldig zijn met elkaar en met het missionaire proces. Daarbij kunnen we steeds kijken: waar is de Heilige Geest al aan het werk? Waar gebeurt het, waar zien we al vruchten en hoe kunnen we dat versterken?”

Daarna verplaatste de groep zich naar de tuin, waar vier flip-over stonden met vragen: Wat heeft u geraakt uit de presentatie missionaire parochie? Op welk gebied wilt u zich inzetten om de parochie verder te brengen? Welk nieuw inzicht neemt u mee? Wat zou u verder willen weten over de missionaire parochie? De deelnemers schreven antwoorden op deze vragen op gekleurde post-it briefjes, die ze bij de vragen plakten. Naar aanleiding van deze antwoorden ontstonden vervolgens geanimeerde en inhoudelijke gesprekken.

Pastoor Skiba had de eervolle taak om de oogst van de tuinsessie samen te vatten. Dat bleek ondoenlijk maar om vreugdevolle redenen, zo zei hij: “Er zijn zoveel ideeën en suggesties naar voren

gekomen dat het teveel tijd zou kosten om die hier aan bod te laten komen.” Wel noemde hij enkele voorbeelden: “Iemand wees op het belang van de schoonheid van kerkelijke kunst – dat is hier in deze kerk duidelijk te zien. Iemand anders schreef dat het diaconale aspect vandaag ontbrak. Daarover kan ik zeggen dat dit natuurlijk altijd aanwezig is. Op je werk, in een winkel of het park houd je altijd je ogen open om te zien of je je ergens in kunt zetten.” Begin oktober komt de voorbereidingsgroep bij elkaar om de flipovers te evalueren, zo zei pastoor Skiba. “Want voor alle duidelijkheid: vandaag was het begin, de eerste stap en zeker niet de laatste op de weg naar een missionaire parochie. We zijn geïnspireerd maar kunnen niet alles tegelijk aanpakken, het is een proces en we moeten niet teveel ineens op onze schouders nemen.” De aanwezigen kregen allen ter inspiratie en informatie een exemplaar mee van het magazine over de missionaire parochie dat dit voorjaar verscheen.

